

Buồn Vui Tết Mậu Thân 1968.

Captovan – K19

Viết Thêm:

Sau khi không thấy “Buồn Vui...1968” của tôi trên báo Xuân ĐH”, nên bạn Đặng Kim Thu, tự “Thu Còi Hụ” tùy viên của Đại Tướng Tổng Tham Mưu Trường (TTMT), bèn kể cho tôi nghe chuyện buồn vui của hai ông Chánh-Phó để tôi viết thêm vào cho “buồn” luôn một thể, vì vậy tôi xin mời đọc giả nghe chuyện của hai ông trước.

Thu kể:

-Khi VC tấn công vào Saigon thì Tổng Thống (TT) đón giao thừa tại Mỹ Tho nên Phó Tổng Thống (PTT) đã lên đài phát thanh tuyên bố tình trạng đất nước....

Đêm, khi xảy ra biến cố, Đại Tướng TTMT đã lên ngay văn phòng và Trung Tướng Lê Nguyên Khang cũng đến, Tr/Tướng Khang lúc đó là Tư Lệnh SĐ/TQLC kiêm Tư Lệnh Quân Đoàn III và Tư Lệnh Biệt Khu Thủ Đô, hai ông đã cùng nhau làm việc và sinh hoạt trong Bộ TTM suốt hơn một tháng.

Sáng, khi thấy PTT đến, Kim Thu vội báo cho Đại Tướng biết, vì ông đang làm việc với Tr/Tướng Khang, Đại Tướng Viên bảo Thu cứ dẫn Phó Tổng Thống vào.

Vừa chào hỏi nhau xong là PTT than phiền rằng: Tổng Thống không lo việc nước chỉ lo việc nhà, PTT muốn Đại Tướng và Trung Tướng Khang ủng hộ ông để ông lãnh đạo đất nước..., Tướng Minh TLKQ và Tướng Loan đã ủng hộ PTT rồi...

Hiểu ý PTT muốn làm chuyện đại sự nên Đ/Tướng TTMT nói:

-Đang lo đánh giặc muốn hút hơi, xin PTT tiếp tay cùng chúng tôi đánh giặc trước đã...

Tr/Tướng Khang TL/QĐIII thì cao giọng hơn:

-Ông có điên không?

Cuộc hội ngộ của 3 ông chỉ diễn ra trong vòng 5 phút và PTT buồn bã ra về.

Khi PTT ra khỏi phòng thì Đ/Tướng gọi vào dinh Độc Lập ra lệnh cho Tr/Tá... phải tăng cường phòng thủ dinh hết sức cẩn thận và giữ an ninh tuyệt đối cho sân trực thăng... đồng thời Đ/Tướng gọi cho Th/Tướng TL/QĐIV... bằng mọi giá phải đưa TT về Saigon ngay.

Sau đó thì hai ông lên xe jeep đi thăm “chiến trường”, Tr/Tướng Khang lái, ngồi sau là Th/Tá Đặng Kim Thu và Th/Tá Lương Xuân Đương, tùy viên của Tr/Tướng Khang, theo sau xe jeep là 2 xe hộ tống của ND và TQLC. Trên đường đi, Đ/Tướng thở dài nói:

-Đã đứng vị trí thứ hai rồi mà còn muốn...

Đặng Kim Thu kể tiếp:

Sau này khi bị nạn tại hải ngoại, trong một lần tổ chức sinh nhật, có 3 vị tướng tham dự là Tướng Đồng Văn Kh., Tướng Trần Đình Th... và Phó Đề Đốc Hồ Kỳ Th... Đ/Tướng tâm sự với mọi người, (trong đó có tùy viên Kim Thu và Tr/Tá phụ tá chánh văn phòng), lời tâm sự của Đ/Tướng cũng được coi như một di chúc:

-Tôi là một trong những người có trách nhiệm làm mất

nước, khi tôi chết, không làm gì hết, không phủ cò mà im lặng thiêu xong rồi mới thông báo....

Nhưng...

Khi nghe Đặng Kim Thu kể chuyện Mậu Thân về hai ông Chánh-Phó, mời đọc giả nghe tôi kể chuyện “Buồn Vui Mậu Thân” của người lính TĐ2/TQLC: Tôi nằm võng đu đưa giữa hai gốc dừa bên bờ sông Cai Lậy để chờ đón Giao Thừa Tết Mậu Thân 1968, những điệu Ruby Queen cháy liên tục đỏ môi, qua vòng tròn khói thuốc, tôi trông thấy Nguyễn Quốc Chính K20(*), đại đội phó của tôi, vừa tử trận đêm 31/12/67 trên Kinh Cái Thia, chú em đã không quay về nằm võng nơi đây với tôi để cùng đón Xuân! Tôi nhớ đến những khuôn mặt thân yêu của mẹ già, anh chị em và người tình hậu phương, mắt tôi nhìn lên trời cao đầy sao lấp lánh, thấp thoáng vài ánh sáng hỏa châu từ tiền đồn nào đó bay vút lên cao thay cho pháo bông, tai lắng nghe những bản nhạc Xuân mà lòng buồn đến tã người.

(*Tôi “lại” xin mở ngoặc ở đây để nhắc “lại” tấm gương hy sinh của Nguyễn Quốc Chính, một tấm gương nhắc nhiều lần vẫn chưa đủ mà phải viết ra giấy, in thành sử sách.

Nguyễn Quốc Chính K20 VB, là Tr/Úy ĐP/ĐĐ1/ TĐ2/TQLC. Trong trận kinh Cái Thia, quận Cai Lậy, ngày 31/12/1967, khi thấy Tr/Đ14 của Th/Úy Huỳnh Vinh Quang K22 đang gặp vô cùng nguy hiểm trước tuyến phòng thủ của địch quân, mà Quang là đàn em mới ra trường, nên Chính từ tuyến sau đã vượt lên để cùng chỉ huy với Quang, binh sĩ lên tinh thần, nhất chín nhì bù, đã cùng nhau lao vào và chiếm được phòng tuyến địch, nhưng... Chính đã ngã xuống để đàn em, đồng đội được sống và đứng lên nhận niềm vui chiến thắng. Những tấm gương anh dũng chiến đấu và hy sinh như TQLC Nguyễn Quốc Chính đã góp công cho hiệu kỳ TĐ2/TQLC được 8 lần tuyên dương công trạng trước Quân Đội. Vì tình huynh đệ nơi chiến trường, sống, và hy sinh như cụ SVSQ Nguyễn Quốc Chính không chỉ là niềm hãnh diện của

riêng Khóa 20 mà là của chung tập thể các cựu SVSQ/VB.

Tập thể Võ Bị không phải hãnh diện vì cơ sở vật chất, không vì thời gian học tập, không vì bằng cấp, mà hãnh diện vì có rất nhiều những tấm gương sáng như Nguyễn Quốc Chính, như “Tổng Lê Chân”, như Trung Đoàn Trưởng... tiền chân đơn vị lên tàu rồi ông quay đầu trở lại núi với các thương binh, như các thiếu úy Trần, Lê, Nguyễn, Đỗ... vừa mãn khóa đã ra ngay chiến trường và gục ngã! Các anh đã biết trả ơn trường “Mẹ” như thế nào. Các anh là những tấm gương sáng để đời soi chung, để thế hệ mai sau hãnh diện theo đó mà đi. Nhưng tìm ở đâu, trên internet hay báo chợ?!!! Xin đóng ngoặc). Những bản nhạc xuân thật hay và vui với người hậu phương bên tiếng pháo, hơi men, nhưng lại quá buồn nơi khói súng quện với khói thuốc, tôi tiếp tục nghe...

“Đón giao thừa một phiên gác đêm..!

Nếu mai không nở thì con đâu biết..!

*Ngày xuân nâng chén ta chúc..,
chúc người binh sĩ lên đường..!”*

Lạ nhỉ! Tại sao đúng lúc cô ca sĩ đang hát: “Chúc người binh sĩ lên đường” thì nhạc xuân lại ngưng, chuyển sang nhạc hùng, nhạc hùng để chờ nghe thông điệp đầu năm của Tổng Thông (TT) chẳng? Nhưng thay vì thông điệp của TT chúc tết quốc dân đồng bào cùng chiến sĩ như hằng năm thì lại là tiếng của Phó Tổng Thống Nguyễn Cao Kỳ :

-“Tình hình rất nghiêm trọng, các đơn vị sẵn sàng ứng chiến và đợi lệnh”

Gì nữa đây? Lại đảo chánh chẳng? Chán quá! Không chừng lại bị triệu hồi về thủ đô cứu giá, rồi quân ta đánh quân mình, Mũ Xanh bao vòng ngoài, Mũ Đỏ thủ vòng trong như ngày xưa thì làm sao đây? Nhớ lại quá khứ, giận hiện tại, toan móc colt bắn nát đám lục bình trôi trên sông thì tôi nhận lệnh của tiểu đoàn báo động, lệnh cho tất cả ra hầm hố sẵn sàng chiến đấu, vì VC vi phạm lệnh hưu chiến, đang tấn công khắp nơi, kể cả Saigon.

Hú hồn, không phải đảo chánh là tốt rồi, còn VC tấn công ư? Đi tìm cả tuần nay không thấy một móng, nay chúng dần xác về thì chờ gì nữa, lúc nào ta cũng sẵn sàng tiếp các người.

Sáng mồng hai Tết, Tiểu Đoàn 2/TQLC được không vận bằng trực thăng Chinook từ Cai Lậy về Saigon, trực thăng đổ quân TD2 xuống sân cờ Bộ TTM, trước dinh của Đại Tướng TTMT, Đại Tá Ngô Du đón chúng tôi tại đây, ông cho biết tình hình địch và yêu cầu TD2 giải tỏa áp lực địch tại trường Tổng Quản Trị, trường Sinh Ngữ, Trung Tâm Ấn Loát v.v... đến chiều tối thì tất cả mục tiêu được tái chiếm và TD2 phòng thủ đêm trong bộ TTM.

Sáng mồng ba, TD2 được lệnh tăng phái cho BTL Cảnh Sát Đô Thành, rồi mỗi đại đội được phân tán đi một nơi khác nhau. Đại Đội 3 của Đ/Úy Đinh Xuân Lãm K17 thì đánh từ cầu chữ Y đến cầu Tân Thuận. Đại Đội 2 của Đ/Úy Trần Kim Đệ thì bao vây hăng rượu Bình Tây, còn Đại Đội 4 của Vũ Đoàn Doan và ĐĐ1 của tôi thì bao vây khu vực chùa Ấn Quang.

Nhân dịp Xuân 2015 lại về, để thay đổi không khí, nghe đánh nhau mãi cũng chán, nghe “nổ” mãi cũng mệt, có nhiều tác giả viết về các trận đánh rồi nên bài viết này tôi không viết về đánh-đắm nữa mà xin kể những mẩu chuyện vui buồn bên lề cuộc chiến, “người thật việc thật”, gặp đâu kể đó, những chuyện chưa ai viết hoặc viết sai sự thật.

BẮT SỐNG VC TRONG BỘ TTM.

Ngày đầu tiên đổ bộ trực thăng xuống sân cờ bộ TTM, vác súng đi khơi khơi trước dinh của Đại Tướng TTMT mà không bị Q.C bắt nhốt cũng thấy vui vui, nhất là đêm đó được ngủ bên ngoài hàng rào của cư xá sĩ quan cao cấp. Cư xá SQ yên lặng quá, tôi không sợ VC từ trong cư xá bò ra mà lo là lính tôi lại bò vào trong lục soát thì tôi bị đi tù là cái chắc, vì gần Mặt Trời nên lo xa vậy thôi chứ anh em tôi ngoan lắm.

Nửa đêm về sáng, trung đội trưởng Huỳnh Vinh Quang (K22VB) báo có VC bò vào tuyến, thông thường thì cứ ra lệnh

bóp... còn một phút là xong, nhưng nằm ngay trong TTM, cần sự yên lặng để các quan lớn nghỉ ngơi, phân khác sợ có anh em ta lạc đàn nên tôi ra lệnh cho Quang phải bắt sống. Tên “VC” bị bắt là Vũ Khắc Quý, cấp bậc trung sĩ, nhân viên ban văn thư thuộc phòng TQT hay P1 gì đó của Đại Tá Hồ. Quý chính là con của cô ruột tôi, tôi hỏi hắn:

-Tại sao chú mày lại kẹt trong này, chui ở đâu ra đây?

-Phiên em trực đêm giao thừa, em chui trong ống cống từ đêm qua.

Hú hồn thằng em, coi như tôi đã tặng bà cô một món quà Tết quý giá.

BẮT VC BẦY LỚP TẠI CHỢ LỚN.

ĐĐ4 của Vũ Đoàn Doan và ĐĐ1 của tôi được điều tới khu vực chùa Ấn Quang, tới nơi thì thấy một số anh em Cảnh Sát Dã Chiến ở đó, toàn bộ khu vực khói lửa ngập trời, đi đùng súng và pháo nổ khắp nơi, đồng bào tràn ra trên các con đường Trần Nhân Tôn, Minh Mạng, Sư Vạn Hạnh, Nguyễn Duy Dương, Bà Hạt v.v... chính tại đây, **Thiếu Úy Kiều Công Cự K22 VB** bắt sống được tên Bầy Lớp, hắn mang súng K.54

và bản đồ ghi các mục tiêu phải chiếm. Cự bắt khi hắn chạy từ trong chùa Án Quang ra. Vì có ông Tướng Cảnh Sát đang hiện diện để theo dõi cuộc hành quân nên TĐT/TĐ2 Ngô Văn Định giao cho ông Tướng, và chuyện gì xảy ra sau đó thì độc giả biết rồi, nhưng có tác giả chưa biết nên cứ viết Bảy Lốp bị bắt ở Bàn Cờ!

Chuyện hắn bị bắn chỉ bằng hạt cát so với mấy ngàn người dân bị VC trói tay chôn sống cùng thời điểm đó ở ngoài Huế. Tại trại Phù Đổng Gò Vấp, khi TĐ 4/TQLC tái chiếm thì đã gặp một cảnh vô cùng thương tâm toàn bộ gia đình Tr/Tá T., CHT/ Thiết Giáp bị chúng chặt đầu. Tội phản chiến chỉ lợi dụng tấm hình ông Tướng VN cầm ru-lô dí màng tang VC mà làm ồn lên, lơ đi tội ác tày đình của VC.

TÔI ĐƯỢC GẶP CÁC ÔNG TƯỚNG.

Người ta gọi ông là “Anh Sáu Lèo”, một cấp nhí TQLC như tôi thì làm sao dám lại gần ông Tướng Cảnh Sát, nhưng vì Đại Đội tôi bị biệt phái chạy theo ông. Lúc nào ông cũng mặc áo giáp để phanh ngực, phơi cái trán hói trước súng đạn, tác phong nhanh nhẹn và bình dân, khi bực mình thì chửi thề “đ.. cụ”. Ông ngoắc tay ra lệnh di chuyển rồi ông nhảy lên xe Jeep dẫn đầu, một toán CSDC theo liền, đi sau ông là 4 xe GMC chở quân của tôi, đến mục tiêu là ông nhảy xuống trước làm gương.

Đoàn xe dừng lại tại góc đường Công Chúa Huyền Trân và Nguyễn Du, phía sau dinh Độc Lập, ông vẫy tôi lại, chỉ tay lên tòa nhà nhiều tầng đang xây dở dang rồi nói:

-Trong đó còn một toán VC, cậu tính sao?

Ông Tướng mà xưng tớ-tớ cậu-cậu với thuộc cấp, ra lệnh mà lại khéo nói như hỏi ý kiến thì nhiệm vụ dù khó khăn cũng giảm bớt cho anh em tôi được một phần căng thẳng. Toán VC có thủ trong tòa nhà cao tầng, ngó ngay vào dinh Tổng Thống, chúng đã gây khó khăn và tổn thất cho CSDC rồi. Ông hỏi tôi “tính sao” thì đề từ từ rồi tôi mới tính được chứ.

Dù sao thì chúng đã chiếm và cố thủ rồi, đang bị ta bao vây, từ từ kiếm cách gỡ, sinh mạng lính là quan trọng, vội vàng chẳng ích gì. Cuối cùng thì với lựu đạn cay, khói màu, mặt nạ chống hơi ngạt, chúng tôi đã tóm gọn 6 tên VC đang đói ăn, ngỡ ngáo mất liên lạc với đơn vị. Phải nói thực là với quân số đó, cố thủ trong biu-đình, nếu chúng còn no ăn và được chỉ huy thì vất vả cho chúng tôi lắm, may mà hoàn thành nhiệm vụ và không có bị trầy da.

Phong cách ra lệnh của cấp chỉ huy quan trọng lắm, nếu ai cũng chỉ biết nạt nộ hối thúc bằng cái lệnh... lạc: “phải chiếm cho được mục tiêu bằng mọi giá” thì cái giá được trả bằng sinh mạng người lính! Chiên trường mạng lính rẻ hơn bèo!

Lại phải chạy theo ông, chúng tôi lúc nào cũng súng đạn, nón sắt, áo giáp ngồi sẵn trên xe GMC, ông Tướng chạy như con thoi khắp các nơi, chỗ nào có VC là ông đến, ngừng xe bước xuống rồi ông mới cho lệnh TQLC phải làm gì.

Đoàn xe dừng lại trên đường Nguyễn Bình Khiêm, đoàn nằm giữa đường Phan Đình Phùng và Phan Thanh Giản, gần Đài Phát Thanh và Cục An Ninh Quân Đội, ông vẫy tay, tôi chạy lại nhận lệnh, ông nói vắn tắt:

- Xóm nhà sàn bên bờ sông còn tụi nó, cậu cho thanh toán.

Nói xong, tay cầm cây M.16, ông xông xông đi vào một con hẻm dẫn xuống khu nhà sàn bên bờ sông, dĩ nhiên là có toán CSDC chạy theo trong khi lính tôi đang còn xuống xe. Đã có lần khi xe dừng lại trên đường Phó Đức Chính, ông đi vào khuôn viên hội trường Diên Hồng, tôi cho anh em xuống bố trí hai bên đường chưa xong thì ông đi ra và lên xe zọc, tôi theo không kịp nên lạc đường rồi bị nghe ông “đ... cụ” khiến lần đó tôi cũng “nực gà”, tự hậu khi có lệnh mới cho lính xuống xe, nên lần này tôi đang cho lính xuống xe thì nghe “cắc-bù, cắc-bù”.

Vài tiếng “cắc-bù” nơi con hẻm ông mới đi vào, tôi biết có chuyện, “cắc-bù” là tiếng súng VC bắn về phía mình, quá thật, toán CSDC đang khiêng Ông ra, Ông bị thương nơi chân.

Chúng tôi vào lục soát, tụi VC lặn xuống sông mát tiêu, chỉ còn lại một xác nặng mùi nằm trong một góc nhà sàn.

Lần đầu tiên tôi thấy một vị Tướng bị thương vì đạn bắn thẳng dưới đất, còn đa số chỉ nghe quý vị tử trận cùng với trực thăng. Dù ở trên trời hay dưới đất, tấm gương và tiếng nói của vị chỉ huy cao cấp tại mặt trận là một sức mạnh vô cùng quan trọng.

Sự việc “Ông Sáu Lèo” bị thương vào chân, đơn giản là ông xung phong vào mặt trận, ông đi tìm VC tại địa điểm kẻ trên trước con mắt hàng trăm TQLC và CSDC, vậy mà sau này có nhiều người viết như truyện “phong thần” rằng Mỹ âm mưu giết ông!

Chả cần phải “nổ” như thế, ông là vị tướng, dẫn quân dẹp giặc rồi bị thương tại mặt trận không đáng quý sao mà phải vẽ rồng rắn cho là Mỹ bắn ông, phịa như thế là vô tình cướp đi cái dũng cảm của một vị tướng.

Ông là Tướng Cảnh Sát, tôi là Đ/Úy TQLC, chả quen biết gì nhau, tôi được lệnh biệt phái theo ông, Ông chỉ là vị tướng bình thường nhưng đánh giặc đẹp đã khiến tôi kính phục ông, cần gì phong thần giả làm mất đi cái thực đáng quý nơi Ông.

Một vị tướng khác, đứng trước lửa đạn, trực tiếp ra lệnh cho tôi thanh toán mục tiêu “Suối Máu” Biên Hòa, ông là Tướng Đỗ Cao Trí. Thực ra tôi đã được lệnh trực tiếp của Tr/Tá TĐT/TĐ2 rồi, có Ông Tướng hay không thì tôi vẫn thi hành nhiệm vụ, nhưng sự hiện diện của Ông Tướng tại “tiền tuyến” chứng tỏ mức độ quan trọng hơn, cần thanh toán gấp, mục tiêu “Suối Máu” nằm gần trại giam tù VC, quả tình là suối máu thật!

Bạn đọc đừng phì cười khi nghe tôi “khoe” gặp Tướng, lính tác chiến mà mỗi khi gặp được Tướng thì chỉ có từ chết tới bị thương, nhất là Tướng cao cấp ở trung ương đến thăm thì càng mệt thêm. Nghe mấy ông thầy nổ khoe rằng “tao quen với ông tướng XYZ” mà phát nản, nhưng hôm nay tôi phải khoe vì sự thật tận mắt nhìn thấy quân đội chúng ta có những vị Tướng

đáng kính phục, nhiều vị sao sáng.

Khi được lệnh cấp cứu đồn Cảnh Sát Bà Hòa (hay Hòa) trong Chợ Lớn, con đường tiến tới mục tiêu bị hỏa lực của địch cản ở mặt trước, tôi ra lệnh cho Trung đội Trưởng TrĐ 14/TĐ2 là Thiếu Úy Huỳnh Vinh Quang (K22) phải chiếm căn biệt thự bên hông gân đó làm bàn đạp, tấn công bất ngờ từ bên hông. Căn biệt thự cũ kỹ kiểu xưa, trông nghèo nàn nhếch nhác, trong sân, một bà đầm đang tắm cho mấy đứa nhỏ, không phân biệt được bà là đầm Tây hay đầm Mỹ, tôi toan mở miệng đề giải thích lý do xin xâm nhập gia cư thì nghe bà hỏi:

-Các chú cần gì?

Thấy bà đầm 100% mà nói tiếng Việt giỏi lại gọi lính là “các chú” khiến tôi ngạc nhiên, bèn giải thích đầu đuôi để xin phép, bà gật gù đồng ý nhưng nói thêm:

-Các chú nên vào trong nhà nói với ông Tướng một tiếng.

Càng ngạc nhiên hơn, tôi hỏi:

-Ông Tướng nào vậy bà?

-Là nhà tôi, Tướng Đức, Dương Văn Đức ấy mà.

Nghe danh Trung Tướng Dương Văn Đức trong cuộc “biểu dương” từ lâu, nay tận mắt thấy ông ngồi gật gù với chai lọ và tàn thuốc lá! Tự dung lòng tôi chùng xuống, một vị Tướng mà thế này ư? Ngó lại mình, hết muốn chiếm mục tiêu, ông nói:

-Tụi nó trốn hết rồi, nhưng các em phải cẩn thận.

Vô cùng cảm động, tôi đứng nghiêm đưa tay chào “tuân lệnh” đứng quân phong quân kỷ. Người ta đồn rằng ông bị “chạm”! Chạm mà biết tình hình bên ngoài và ân cần khuyên lính một câu vàng ngọc như thế ư? Cám ơn vị Tướng họ Dương.

Khi bảo vệ đài phát thanh nằm ở cuối đường Phan đình Phùng, lệnh của Tổng Giám Đốc đài là Tr/Tá Vũ Đức Vinh,

không cho bất cứ ai vào thăm nếu chưa được lệnh của ông báo trước. Lính tôi y lệnh, cương quyết không cho một nhân vật có xe hộ tống vào thăm đài, nhân viên hộ tống của ông có vẻ hùng hổ đòi gặp người có thẩm quyền, tôi phải ra tận trạm gác coi đầu đuôi.

Mấy ông bô-đi-ga mang súng ống, đeo kính đen gườm gườm nhìn khiến tôi phát rét, còn lính của tôi thì lù lại hườm sẵn M.16, người mặc còm-lê thì nhỏ nhẹ:

-Qua là Tr/Tướng Trần Văn Đôn, muốn vào thăm đài phát thanh.

-Thưa Trung Tướng, lệnh Tổng Giám Đốc không cho bất cứ ai vào, xin Trung Tướng liên lạc với Tổng Giám Đốc là Trung Tá Vinh trước, chúng tôi là lính chỉ biết tuân lệnh.

Liên lạc không gặp ai trong đài có thẩm quyền nên ông Tướng cảm ơn rồi quay đầu xe, nhưng các cận vệ của ông thì có vẻ nổi giận với tôi! Rõ là cọp hiền hơn c.. cọp.

VÀ NHỮNG ÔNG TÁ.

Sau hơn một tháng giữ an ninh đài phát thanh và bưu điện trung ương, đại đội tôi được đại đội của Đại Úy Đinh Xuân Lâm đến thay thế, trước khi đi, đại đội tôi được Trung Tá Giám Đốc tặng cho tấm “lắc” bằng đồng khắc những chữ: “hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ”!

Trung Tá Giám Đốc khá lịch sự và tế nhị, ông hỏi tôi:

-Đại Úy có thích nghe nhạc không?

Tôi dốt nghe nhạc nhưng bạn gái của tôi mê ca sĩ Thái Thanh nên tôi mạnh dạn:

-Tôi mê các nữ ca sĩ, nhất là Thái Thanh.

Ông nháy mắt cười cười đưa tay bắt, tay ông thật ấm, ông nói:

-Tôi sẽ cho nhân viên thuê một cuốn băng toàn nhạc TT để tặng bạn.

Cám ơn Trung Tá Vũ Đức Vinh, Giám Đốc đài phát thanh năm 1968, ông thật điệu nghệ! Một tác phong hiêm thấy nơi các ông lớn hậu phương đối với lính tiền tuyến, tôi gọi ông là “Anh Năm Vinh”, nhưng vì đi hành quân hoài nên tôi không nhận được quà của Anh Năm.

Khi định cư tại Mỹ sau năm 1990, tôi viết lại kỷ niệm này với tấm lòng kính mến một thượng cấp dù lúc đó tôi không biết ông ở đâu. Một thời gian sau thì tôi nhận được những CD toàn là nhạc TT do Chị Năm Vinh và cháu Tùng, con trai anh Năm gửi tới! Gói quà sau gần 40 năm mới nhận được làm tôi quá cảm động nhưng cũng thật bối rối, vì khi đó mới biết Anh Năm đã quy tiên! Tôi áy náy vì nhắc lại kỷ niệm xưa khiến chị Năm Vinh bận tâm, xin chị tha lỗi.

Nhưng cũng có một tình chiến hữu khác chẳng vui tí nào:

Tại ngã ba đường Lê Quang Định và Trung Dũng là căn nhà xây 3 tầng, có sân thượng, đây là một cao điểm quá tốt để quan sát địch và điều quân, chủ nhà là một ông quan “mặc áo liền quần”, đeo hoa mai có gạch đít, đang cầm ống nhòm đứng lấp ló trên sân thượng coi TQLC đánh nhau với VC! Tôi xin phép ông cho chúng tôi dùng sân thượng để đặt súng đại liên, ông vui vẻ... từ chối! Lý do ông bảo là vì nếu TQLC đóng ở đâu thì VC đến tấn công chỗ đó, mà nhà ông thì mới xây, không muốn bị vạ lây, ông mới đi tu nghiệp ở Mỹ về!

Quân với quân như cá với nước... sôi! Con người có máu lạnh ấy làm tôi sôi máu nóng, nhưng thôi, đành vuốt nước mắt đi kiếm chỗ khác.

Đêm 8/5/68, Đại Đội 2 của Trần Kim Đệ trên đường Hậu Giang, Quận 6, bị VC tràn ngập. Sáng 9/5, Tiểu Đoàn ra lệnh cho Doan và tôi về tiếp ứng cho Kim Đệ, nhưng trước khi đi phải gom tất cả xác VC vào sân banh Lê Văn Duyệt, gần Ngũ Hành Miếu.

Thôi thì nghĩa tử là nghĩa tận, để ngoài sân banh nắng nôi, mưa gió, có nhiều anh đã phì lên và chảy nước rồi, cần chỗ mát và sạch sẽ hơn. Tôi thấy không chỗ nào tốt hơn căn nhà

lầu của ông quan mang bông mai có gạch đất, anh em tôi xếp họ nằm gọn gàng từ hàng hiên ra khắp sân, gọi gia chủ trông chừng dùm, mai một có xe của sở vệ sinh đến mang đi, hôm rày họ chưa đến được vì súng nổ nhiều quá, xác VC nằm trong nhà ông thì yên tâm hơn, không sợ bị VC tấn công vào làm hư cái vi-la.

Đây là một kỷ niệm buồn, chẳng phải buồn vì ông thái tá kia mà tôi đem những xác chết VC chôn vào vi-la của ông để nó biến thành căn nhà ma, bực mình thì đùa tí chơi, tôi buồn cho những người trai hai miền Nam-Bắc chết vì súng đạn, chết khi chưa biết yêu, chết mà mẹ già không hay biết, vẫn ngày ngày ngồi tựa cửa móm mém miếng trâu, cầu nguyện ngóng trông con:

— “Sao Xuân này con không về?”

Nhìn những xác VC nằm đủ mọi kiểu trong sân vi-la mà tôi chạnh lòng, chúng tôi muốn hòa bình, nhất là ngày Tết linh thiêng của cả dân tộc VN, chúng tôi được lệnh hạn chế sát sanh, tại vì các “anh” vào cướp phá! Cùng là máu đỏ da vàng, chúng tôi nào muốn hại các anh.

Các “anh bộ đội” sinh Bắc tử Nam ơi, việc các anh trở về với cát bụi là do súng đạn vô tình, còn Mũ Xanh chúng tôi lúc nào cũng mở rộng vòng tay, điển hình là 6 anh được cứu sống tại tòa biu-đỉnh bên hông dinh Độc Lập và 5 anh tại rạp hát Đông Nhì Gò Vấp. Th/Ủy Quang K22, trung đội trưởng kể chuyện đã nương tay với địch quân:

-Chiếm mục tiêu, lục soát không có gì, Tr/Sĩ Châu Khánh leo lên cái mô-bi-lét dựng đầu hè đập chơi, hơi xăng và khói bay tùm lum, bất chợt nghe có tiếng ho phía dưới đất, B1 Xuân khui nắp hầm thì bị một tràng AK hất ngược ra sau. Thông thường thì chỉ một trái M.26 bỏ vào hầm là xong, nhưng lệnh phải bắt sống nên tôi tổng luôn một lúc 4 trái lựu đạn khói, 5 tên VC bị ngộp thở chui lên, trông hí-pi vì toàn thân một màu tím, còn B1 Xuân đã nằm im, tắt thở!

Tại Đồng Ông Cộ gần cầu Băng Ky, 150 người “anh em”

buông súng đã được TQLC đón tiếp nồng hậu, ăn uống no nê, hút và xách thoải mái lại còn được ông Chiến Đoàn Trưởng cho đi thăm thành phố Saigon khiến hai ca sĩ văn công Bùi Thiện và Đoàn Chính ngơ ngác vì lần đầu tiên trong đời được chiêm ngưỡng những cái “mông có gân” mà XHCN không có. TQLC nói riêng và QĐVNCH nói chung chơi đẹp với các người “anh em” quá phải không?

SÚNG ĐẠN VÀ TÌNH YÊU.

Trước Mậu Thân 1968, dân Saigon và nhất là các em gái rất thờ ơ với chiến tranh và lính trận, ấy là chưa kể đến những thành phần no cơm ấm cật, đậm giết tối ngày, rừng mỡ nổi giáo cho giặc bày đặt phản chiến, thực chất là trốn lính, trốn việc quân đi ở chùa!

Sau tết Mậu Thân, nhờ khói súng mà tình cảm người dân thân thiện hơn, tử tế hơn với quân, dân chỉ cho lính những chỗ VC ẩn núp và chôn dấu vũ khí mà trước Tết có vẻ như họ “không nghe không thấy”. Trong và sau Mậu Thân, đơn vị nào cũng được đồng bào đón tiếp niềm nở, bánh kẹo dư thừa mà vị ngọt tình yêu cũng không thiếu.

Ở Bưu Điện “một nơi dễ tìm thấy Thiên Đàng” thì lính ĐĐ1 của tôi họ sống quá đàng hoàng nên được đồng bào quanh vùng và nhất là nhân viên bưu điện cảm phục, tình quân dân thắm thiết thật sự kéo dài cho mãi tới sau này, điển hình là cô Lan, ái nữ của ông Quận Dương Đông (Phú Quốc) là nhân viên BĐ, sau 1975 đã giúp rất nhiều anh em cựu tù nhân TQLC gửi “hồ sơ chui” tới tòa Đại sứ Hoa Kỳ ở Bangkok (ThaiLan) đề xin LOI, một việc làm hết sức nguy hiểm vào thời điểm 1982-84.

Trong phạm vi đài phát thanh, lính ĐĐ1 cũng được đồng bào thương, gia đình ông Tỉnh Trưởng, (Đại Tá Huy BĐQ) cho tôi tạm trú riêng một phòng thay vì tôi giăng võng ngủ dưới gốc cây, gia đình phố 44, gia đình phố Hoàn Kiếm đãi lính ăn sáng vô hạn định, Cô Phụng cũng trở thành dâu của

TQLC. Gia đình cô Chín và Jack nuôi cả Tiểu Đội của Trung Sĩ Mạnh, một gia đình Pháp muốn gả con là cô Alice cho Thông. Khi em Alice mang quà lên Tân Uyên thăm Thông thì đứng vào ngày người yêu tử trận!

Một mối tình khác khá đẹp và lãng mạn là cặp Chu và Ba Dung.

Trước Tết Mậu Thân, mỗi lần đi hành quân về nghỉ tại hậu cứ là Chu rủ tôi đến tiệm cơm tấm của cô Ba Dung ở góc đường Trần Quang Khải và Trần Khắc Chân. Chu ngồi trông cây si với ly café đen không đường, nhiều khi tôi chán nó quá bèn bỏ lang thang một mình, vài giờ sau trở lại thấy Chu vẫn ngồi lì với nhiều gói RuBy Queen trên bàn ra vẻ đăm chiêu qua khói thuốc ngấm cô hàng café.

Chuyện tình của họ chẳng đi đến đâu cho tới tết... Mậu Thân, một ngày kia, sau khi thanh toán tổ VC ở xóm Chùa, Tân Định xong, Chu cho lính nghỉ ngơi băng bó vết thương bên lề đường, đồng bào khu vực đường Trần Quang Khải mang bánh kẹo ủy nạo, Chu được một gói RuBy từ tay Dung, bốn mắt nhìn nhau rồi cảm động tay cầm tay.

Từ đó cứ mỗi buổi trưa, Chu đều xin phép tôi chạy vào sở của Dung mãi tận cầu Chử U trong Chợ Lớn để tâm sự trong lúc Dung nghỉ để ăn trưa. Chu nói với tôi:

-Sau chuyến hành quân này về nhất định em xin mẹ em đi coi mắt Dung.

Khi Chu đóng quân dưới chân cầu Phan Thanh Giản thì Dung đến, vẻ lo lắng:

-Em lo quá, Ba em đi đâu từ hôm qua đến sáng nay không thấy về.

Xế trưa thì Dương, em trai của Dung đến báo cho Dung biết là ba Dung đã bị tử nạn vì một TQLC chạy xe Honda đụng phải!

Thân phụ qua đời đột ngột mà người gây ra tai nạn thảm khốc này lại là một TQLC, cùng màu áo rằn ri với Chu, khiến

Dung đau khổ tột cùng, mẹ Dung cầm cửa và không nhận vòng hoa phúng điếu của Chu! Mọi sự liên lạc giữa hai người bị chấm dứt.

Làm sao biết ai buồn hơn ai? Chu trở lên lâm lý, liều mạng hơn và rồi trong một trận đánh sau đó trên chiến trường Cao Miên, Chu bị mất tích.

Tôi bị trọng thương trước khi Chu bị mất tích và khi tôi đang nằm bệnh viện TQLC Lê Hữu Sanh, Thị Nghè thì Dung đến thăm tôi và hỏi tin tức về Chu, nhưng khi thấy cô nhắc đến nó rồi khóc nên tôi đâu luôn tin nó bị mất tích và sau đó chẳng bao giờ tôi gặp lại cô Dung nữa.

Năm 1985 sau khi đi tù về tôi gặp Dương, em trai Dung, ở trung tâm dịch vụ xuất cảnh Nguyễn Du, cậu ta lo hộ chiếu đi Canada do chị Dung bảo lãnh, tôi không hỏi thêm chi tiết, chỉ nghe đại khái là Dung chưa lập gia đình. Mới đây tôi vô tình đọc tờ Thời Báo xuất bản ở Toronto có bài viết về “Cuộc Tình Dang Dở” với những tình tiết éo le gần như chuyện tình của cặp CHU-DUNG, tác giả ký tên là CHUNG!

Có vẻ lạ đấy, đó cũng là lý do tôi ghi lại những kỷ niệm này với ý tưởng rằng Chu mất tích ở Căm-Bốt nhưng chắc không chết và sau 30/4/1975 có lẽ cậu ta đã lết sang tận Canada, nay nhắc lại chuyện xưa để mong tìm được người yêu cũ nên có lẽ tác giả đã ghép hai tên tên Chu-Dung thành Chung. Nếu đúng thế thì người viết bài này hẳn với Chu và Dung rằng:

-Hai em đang ở cùng chung một xứ Canada, nếu còn độ thân thì tìm nhau và “Yêu Nhau Đi, Chiều Hôm Tối Rồi!

Chuyện tình yêu và súng đạn Mậu Thân còn dài, xin tạm gác lại để bớt nhàm tai đọc giả, bây giờ nói tiếp những câu chuyện buồn Mậu Thân khác.

NGƯỜI PHÓNG VIÊN CHIẾN TRƯỜNG.

Khi tiến quân trên đường Hậu Giang từ khu Soái Kinh Lâm, Chợ Lớn hướng ra Mũi Tàu Phú Lâm, đến ngã tư Phú

Định và Hậu Giang thì đùng nặng, địch còn mạnh, tôi phải xin tăng cường xe thiết giáp. Cấp trên đã biệt phái xuống cho tôi một thiết giáp M41. Chỉ một chiếc thôi thì chưa đủ, nhưng có còn hơn không nên tôi cho lệnh trung đội đi đầu chuẩn bị nương theo M41 để vượt qua khoảng trống mà chiếm mấy cao ốc trước mặt để thiết lập đầu cầu. Tiến như thế rất nguy hiểm nhưng phải theo lệnh cấp trên.

Khi xe và quân tùng thiết tiến lên thì tôi bất ngờ trông thấy anh phóng viên chiến trường núp sau pháo tháp và đang đưa máy hình lên chụp, anh phóng viên này đã đi theo tôi mấy ngày rồi, thấy anh ta liều mạng ngồi trên pháo tháp M41 như thế thì thật nguy hiểm, giận quá tôi quát:

-Anh phóng viên, xuống xe ngay.

Tôi hét thật lớn, nhưng có lẽ vì tiếng máy nổ của M41 khiến anh phóng viên không nghe được, hoặc cũng có thể anh ta nghe nhưng “giả điếc” để cố bám theo toán quân xung phong đầu tiên để chụp hình nóng. Một tay anh bám vào thành xe, một tay đưa máy hình lên bấm liên tục. Mỗi khi xe lắc lư muốn hất tung mọi người xuống đất thì anh phóng viên vội buông máy hình treo tòng teng vào cổ còn 2 tay thì bám chặt vào xe. Nguy hiểm quá, nếu không bị bắn thì anh ta cũng bị rớt xuống, sẽ bị xích xe cuốn theo ngay! Tôi ra lệnh cho Hạ Sĩ 1 Bùi Ngọc Đường:

- Đường, lôi ngay cha phóng viên kia xuống cho tao.

Không chậm trễ một giây, người hạ sĩ cận vệ của tôi nhảy lên xe ôm ngang lưng người phóng viên rồi nhảy khỏi xe thiết giáp, cả hai cùng té lộn nhào xuống đất. Trong lúc hai người còn đang nhăn nhó chưa kịp đứng dậy thì xe thiết giáp rú ga, gầm lên ủa sập bức tường phía trước mặt, lập tức địch bắn đủ mọi loại vũ khí về phía chúng tôi, xe bị trúng đạn B40, tiếng nổ chát chúa hất tung những người ngồi trên xe xuống đất, thiết giáp chồm lên đồng gạch rồi khựng lại phun khói, cả khói xe lẫn khói đạn B40 mịt mù khiến tôi không nhìn thấy gì cả.

Sau vài động tác xoa mặt dụi mắt, tôi mới nhận ra được

một cảnh tượng hết sức đau lòng, xe bị đứt xích, người trường xa M41 ngồi trong pháo tháp thò đầu ra ngoài thì đã biến đầu mất rồi! Cái nón sắt của anh văng ra xa, móp méo và bê bết máu! Thiếu Úy Nguyễn Văn Quang*, đi sau xe thiết giáp thì đang gượng đứng dậy, hai tay xoa khắp người xem có bị thương chỗ nào không, Hạ Sĩ Danh-Thon, người mang máy truyền tin của Th/Úy Quang nằm sấp bất động, ngực đè lên máy truyền tin PRC25, tôi lật người Thon lại, một viên đạn xuyên qua máy truyền tin anh đeo trước ngực, xuyên qua áo giáp, trổ ra sau lưng một lỗ nhỏ, máu chưa kịp thấm ra ngoài. (*Thiếu Úy Quang Khóa 19 Võ Khoa đã tử trận một năm sau đó), cách đó vài mét, anh phóng viên ngồi dựa lưng vào tường, mặt nhăn nhó, chắc là lúc bị Đường kéo té xuống đất đau lắm, nhưng anh ta vẫn còn đủ sức đưa máy lên bấm liên tục. Khi máy nhắm về phía tôi, anh ta lắc-lắc cái đầu tỏ ý “ghê quá” và đưa ngón tay cái lên trời, ý anh muốn nói là may mắn vừa thoát chết. Tôi tiến lại bắt tay anh và nói đùa:

-Về nhà nhớ mua heo cúng, lần sau ráng giữ lấy cái “gáo dừa” nghe không.

Anh nắm chặt tay tôi như muốn nói thêm điều gì nhưng rồi lại vội vàng tiếp tục đưa máy chụp nhiều tấm hình. Đến lúc này tôi mới biết là xe thiết giáp đã bị 2 trái B40 bắn vào xích và pháo tháp. Pháo tháp là một khối sắt dày, đạn B40 không phá được nhưng sức nổ đã làm bay những gì xung quanh, sức nổ đã làm bay đầu anh trường xa thiết giáp, còn phần thân đã bị đứt ra và lọt vào trong lòng xe rồi! Nếu anh phóng viên còn bấm theo pháo tháp để chụp hình thì không biết sẽ ra sao?

Kể từ đó anh phóng viên, tôi và Đường kết thân với nhau như anh em, chụp với nhau vài tấm hình để làm kỷ niệm và anh phóng viên đưa tôi và Đường về nhà trong khu cư xá Phú Lâm để giới thiệu với chị ấy và các con anh. Chị ấy phúc hậu hiền lành còn mấy cô con gái thì xinh xắn nhí nhảnh dễ thương ở độ tuổi lên 10. Thấy bố ngồi nói chuyện với các chú lính, các cô có vẻ tò mò, thập thò bên song cửa nhìn huy hiệu con Trâu Điền trên cánh tay áo trận của Đường rồi cười khúc khích.

Chúng tôi kết thân với nhau chưa được bao lâu thì VC tấn công đợt 2 vào tháng 5/1968, đại đội tôi phải liên tục tham dự các mặt trận khắp Saigon và ngoại ô nên chưa có dịp gặp lại người anh phóng viên.

Tháng 9/1968, sau khi Saigon, Chợ Lớn thanh bình trở lại thì ĐĐ2 đi hành quân vùng quận Khiêm Hạnh Tây Ninh. Ngày 17/9/1968, Tiểu Đoàn Trâu Điền nhảy trực thăng vào mật khu Bờ Lờ và đã đụng nặng với một trung đoàn VC, Trung Úy cố vấn Mỹ Joe Bargerstock, bị thương nặng vào vai và bị lạc vào tuyến VC, Đường được tôi giao nhiệm vụ đi cứu Joe và Đường đã cứu được Joe về an toàn. Sau cuộc hành quân đó, Đường được phong cố vấn Mỹ thưởng huy chương Bronze Star. Trưởng Phòng Chính Huân Sư Đoàn TQLC tặng cho Đường chiếc xe honda. Đường tỏ ý muốn đi thăm và khoe chiến công với người anh phóng viên. Tuy đang cấm trại nhưng tôi hiểu ý nên cũng cho chú em “nhảy dù” về thăm người anh, do đó chúng tôi mới biết anh đã tử trận trong Mậu Thân đợt hai rồi! Đường cảm ơn rồi nói với tôi:

-Cứu được cố vấn Mỹ mà không cứu được anh mình! Buồn quá! Tức quá!

Thảm thay, sau khi về thăm anh, trong chuyến hành quân sau đó thì tôi bị trọng thương và Đường tử trận. Một trong những tấm hình chụp làm kỷ niệm, có một tấm chụp chung 3 anh em, chưa đầy một năm sau thì hai người đã ra đi vĩnh viễn, một người bị trọng thương. Dù không tin dị đoan hình chụp 3 người, nhưng mỗi khi nghĩ đến, tôi cũng cảm thấy bất an.

“ MỞ CỬA THÀNH DỤ ĐỊCH ”

Đại đội tôi bị khựng tại đường Phú Định, cobras đến rồi đi, thiết giáp đến rồi bị bắn cháy, địch vẫn cố thủ trong dãy nhà lầu bên kia bãi sinh lầy, TQLC đâu phải mình đồng da sắt mà liều mạng chiếm mục tiêu bằng mọi giá? Và lại trời đã về chiều rồi tối, tôi được lệnh đóng quân đêm, lấy đường Phú Định làm tuyến phòng thủ án ngữ, bắt tay với tôi là ĐĐ4 của

Vũ Đoàn Doan.

Một đêm bình yên, nhưng mới vừa hừng Đông là súng nổ tung bùng sau lưng chúng tôi, trong Chợ Lớn, khu vực Soái Kinh Lâm, chính khu vực này hôm trước chúng tôi làm tuyên xuất phát tiến về Mũi Tàu Phú Lâm, làm gì có địch. Tôi gọi máy hỏi Tiểu Đoàn thì mới biết BĐQ (hình như TĐ35/BĐQ) đùng VC.

Tôi cho thám thính tình hình để chuẩn bị tấn công mục tiêu hôm qua thì địch hoàn toàn im lặng, nhưng phát giác khu sinh lầy và ruộng rau muống không phòng thủ đêm qua đã bị cày nát vì dèp râu, số lượng địch thoát ra bằng đường này ước chừng vài chục tên chứ không ít.

Tôi biết ngay là địch đã rút khỏi mục tiêu của tôi, nhưng thay vì rút ra về hướng rừng thom Lý Văn Mạnh thì chúng lại chui đầu vào Chợ Lớn để bị BĐQ thệt. Không lẽ sự lơ là phòng thủ của đại đội tôi đã vô tình “mở cửa” cho địch chui vào rọ của BĐQ. Tôi thấy có cả trực thăng quần trên trời để yểm trợ cho BĐQ. Có lẽ vì không có giao liên dẫn đường nên lũ ngợm về thành phố, lạc đường đâm đầu vào chỗ chết. Điều buồn là một biên cố bất ngờ, trực thăng bắn lâm vào trường Phước Đức, nơi BĐQ đặt Bộ Chỉ Huy HQ khiến một số sĩ quan cấp tá bị tử thương và bị thương. Nguyên nhân đạn lạc chưa có lời giải thích.

Chỉ vì vui Xuân quên nhiệm vụ để VC xâm nhập vào thành phố lúc ban đầu, nhưng chúng không chiếm được bất cứ điểm trọng yếu nào, chúng bị quân ta lùng, bao vây và diệt, không có lối thoát nên chúng đành nằm chịu trận gọi là cố thủ đến tan xác hay ra đầu hàng. Tài liệu đã chứng minh VC đã tổn thất nặng nề, lực lượng kiệt quệ một thời gian dài sau Mậu Thân, nếu nói cho vui là mở cửa thành dụ địch thì cũng có lý./.

THỜI SỰ:

Vụ nổ Cầu Kerch là một hoạt động rất tinh vi siêu đẳng.

STEPHEN BRYEN

(Hai vụ phá hoại làm điên đầu TT Vladimir Putin vào ngày 15 tháng 10 năm 2022)

Rõ ràng việc phá hủy một phần của cầu Kerch-Crimea và vụ phá hoại đường ống Nord Stream 1 và 2 đòi hỏi công nghệ rất tinh vi và kỹ năng của các nhà khai thác thông minh bí mật.

Theo cuộc điều tra của Cơ quan An ninh Liên bang Nga (FSB), quả bom xe tải đã phá hủy một phần của cây cầu Kerch – Crimea được giấu trong 22 kiện phim nhựa nặng tổng cộng 22.770 kgs.

Người Nga đổ lỗi cho Cơ quan Mật vụ Ukraine (SSU), nhưng Kiev sẽ cần sự trợ giúp chuyên nghiệp để thiết kế một công tác không lồ như vậy. Ví dụ, chiếc boong ke lớn nhất trong kho hàng của Mỹ là GBU-57 A / B với trọng lượng 14.000 kgs. Các chuyên gia biết rằng để đánh sập cây cầu, họ

cần một thứ gì đó thậm chí còn mạnh hơn nhiều.

Trang báo chí điều tra Greyzone ngày 10/10 cho biết Cơ quan Mật vụ Anh (MI-6) đã vạch ra kế hoạch cho nổ cầu Kerch vào tháng 4 năm ngoái và đã chia sẻ kế hoạch với Ukraine.

Như Greyzone đã đưa tin, kế hoạch của Anh là đưa chất nổ vào bằng đường biển, có thể sử dụng phương tiện dưới nước hoặc thợ lặn, và phá nổ các trụ cột của cây cầu chính. Người Anh đã đề nghị một giải pháp thay thế là sử dụng hỏa tiễn hành trình – nhưng làm như vậy sẽ loại bỏ mọi khả năng bị bác bỏ chính đáng.

Người Nga có thể đã biết về kế hoạch này. Điều thú vị là họ đã bố trí một lực lượng đặc biệt để đề phòng một cuộc tấn công dưới nước và di chuyển hệ thống phòng không S-300 từ Syria đến Crimea để đối phó với một cuộc tấn công bằng tên lửa hành trình có thể xảy ra.

Giả sử tin Greyzone là chính xác, các biện pháp đối phó của Nga buộc phải có một phương án thay thế. Có lẽ, mặc dù không có bằng chứng nào hỗ trợ cho lý luận trên, các chuyên gia Anh hoặc Mỹ đã được giao nhiệm vụ xác định quy mô vụ nổ cần thiết để phá nổ cây cầu khỏi lòng đường.

Ảnh chụp màn hình cho thấy một đoàn tàu chở dầu bốc cháy trên nhịp đường sắt của Cầu Kerch trong cuộc tấn công.

Theo hồ sơ, hỏa tiễn hành trình của Ukraine thiếu cả độ chính xác và sức công phá cần thiết cho một cuộc tấn công như vậy. HIMARS, đã được cung cấp cho Ukraine, có thể có khả năng làm hỏng cây cầu (nhưng không phá hủy) là chính xác.

Nhưng đầu đạn nặng 90 kg của nó quá nhỏ để có thể phá hủy một cấu trúc lớn như Cầu Kerch. Bất kỳ người Nga nhạy cảm nào cũng nên phát hiện ra phần hỏa tiễn hành trình trong phương án của Anh có thể là hàng giả nếu Moscow tiếp cận được bản báo cáo.

Người ta biết rất ít về việc một lượng lớn chất nổ được lắp

ráp như thế nào, chính xác ở đâu và cách nó được thực hiện bí mật – ngoài tuyên bố của FSB rằng lô hàng có nguồn gốc từ thành phố Odesa của Ukraine gần đó.

Trong khi người Nga dường như đã đọc thư của Ukraine, họ hoàn toàn bỏ qua khả năng xảy ra một vụ đánh bom xe tải. Có thể nào kế hoạch do Anh nghĩ ra theo báo cáo của Greyzone hoàn toàn là một mưu mẹo nhằm đánh lừa người Nga?

Một hành động lừa gạt nổi tiếng được lập lại từ Chiến dịch Mincemeat của Anh trong Thế chiến II, trong đó thông tin giả được bỏ trong xác chết của một sĩ quan Anh để đánh lừa người Đức. Như vậy, mưu mẹo đã được tái diễn và thành công xuất sắc.

Những kẻ tổ chức vụ đánh bom cầu Kerch đã cùng nhau thực hiện một hành động kín đáo nhưng rất tinh vi.

Trở lại câu chuyện như thế này: Có hai xe tải. Xe đầu tiên đi từ Ukraine qua Thổ Nhĩ Kỳ, qua Armenia và Georgia, rồi đến biên giới của Nga. Các chất nổ được bọc che giấu để trong xe tránh hệ thống kiểm tra tia X của Nga ở biên giới .

Tại biên giới Nga, các re-moóc phải được gắn riêng rẽ vào các xe tải khác nhau của Nga. Nếu chất nổ nằm trong chiếc xe tải đầu tiên re-moóc tháo ra ấn vào chiếc thứ hai thì không

chụp X-quang lần nữa – mặc dù các nguồn tin Nga cho biết sau đó nó lại được các nhân viên an ninh khám xét khi lên cầu – nhưng việc Nga kiểm tra ở lối tiếp cận cây cầu dường như đã được thực hiện cầu thả và chiếu lệt.

Có một điều người lái xe tải đã bốc hàng nhưng anh ta không biết đang vận chuyển chất nổ và quả bom trong xe tải được kích nổ từ xa. Tài xế xe tải đã thiệt mạng trong vụ nổ.

Người Ukraine cho rằng vụ nổ xảy ra từ ngoài biển chứ không phải từ nhịp cầu. Không có bằng chứng chắc chắn để hỗ trợ cho giả thuyết đó.

Hoạt động của Nord Stream

SHOSANA BRYEN

Cuộc tấn công vào đường ống Nord Stream cũng cho thấy một hoạt động phức tạp nhưng có thể đã sai một phần. Sự thật đơn giản, vụ nổ đầu tiên gần đảo Bornholm của Đan Mạch, xảy ra vào khoảng 2:03 sáng theo giờ địa phương vào ngày 26 tháng 9.

Gazprom, nhà điều hành đường ống của Nga, báo cáo khả năng xảy ra rò rỉ khi áp suất đường ống giảm vào lúc 8h30 sáng. Mãi đến khoảng 1 giờ trưa, lực lượng không quân Đan Mạch mới gọi các máy bay F-16 đến để điều tra. Những chiếc máy bay phản lực đó đã phát hiện ra sự cố rò rỉ khí gas trên mặt biển.

Vụ nổ đầu tiên tương đối nhỏ và bốc lên như một địa chấn, giống như âm thanh của khí mêtan thoát ra.

Vào lúc 7:04 tối, một vụ nổ lớn hơn đã xảy ra dọc theo tuyến đường ống dẫn trong Vùng Nhận dạng Phòng không Thụy Điển (ADIZ). Theo các chuyên gia địa chấn, vụ nổ này lớn hơn 100 kgs, nhưng nhỏ hơn 200 kgs, tương đương với một trận động đất 2,3 độ richter.

Có một câu chuyện có thể liên quan đến sự kiện. Vào

tháng 11 năm 2015, Gazprom đã phát hiện ra một thiết bị sát bên với Bornholm đang dựa vào một trong hai đường ống Nord Stream 1.

Hóa ra thiết bị này là một phương tiện không người lái điều khiển bom mìn SeaFox do công ty Atlas Electronic của công ty Đức đặt tại Maine sản xuất. Nó được điều khiển bởi một sợi cáp quang, một phần của nó được phát hiện kết nối với nó.

Một SeaFox.

SeaFox chạy bằng pin mang theo khối lượng 1,4 kg để làm nổ mìn và có thời gian chịu đựng giới hạn trong khoảng 100 phút. Máy bay không người lái đã được chính quyền Đan Mạch thu hồi và tước vũ khí. Hải quân Hoa Kỳ thừa nhận nó đã bị mất, nhưng không bao giờ giải thích lý do tại sao nó được tìm thấy đậu bên cạnh đường ống.

Nhanh chóng cho đến thời điểm hiện tại, SeaFox có lượng nổ nhỏ đủ để đục một lỗ trên đường ống hoặc làm nổ mìn biển. Vụ nổ của nó quá đủ để tạo ra lỗ đầu tiên trong đường ống Nord Stream 1.

Nhưng tại sao vụ nổ thứ hai vài giờ sau, lại nổ lớn như vậy trong khi vụ nổ nhỏ hơn rõ ràng đã làm tổn hại đến đường ống?

Có thể, kết quả của vụ nổ Bornholm không đủ để làm hài lòng thủ phạm và họ đã thử lại, lần này là ở ADIZ của Thụy Điển. Nhiệm vụ thứ hai có thể sử dụng một quả bom lớn hơn – hoặc có thể đã tạo ra một vụ nổ thứ ba bằng cách đánh trúng một quả mìn biển lâu đời nằm dưới đáy biển gần đường ống.

Biển Baltic là một khu vực thảm họa chứa đầy bom mìn chưa nổ, bao gồm cả vũ khí hóa học, còn sót lại sau Thế chiến I và II. Khoảng 80.000 mìn mỏ neo trên biển của Đức và Nga, hầu hết vị trí không xác định, rải rác dưới đáy biển.

Điều này tạo ra những lo ngại nghiêm trọng khi đường ống Nord Stream đầu tiên đang được thiết lập. Trong khi nhiều

người cẩn thận cố gắng tránh chúng, nhiều người bị chôn vùi dưới cát và những người khác vẫn chưa thoát khỏi dây neo của họ và di chuyển xa nơi họ đã ngồi ban đầu.

Người dân Bắc Âu đã dành rất nhiều nỗ lực để loại bỏ bom mìn khỏi Biển Baltic, nhưng những gì họ thu hồi được chỉ là một phần rất nhỏ so với những gì còn lại. Đan Mạch hiện đang phàn nàn rằng nỗ lực điều tra vụ nổ dưới nước đầu tiên ngoài khơi Bornholm đang bị cản trở bởi các loại mìn và vật liệu chưa nổ lâu đời.

Giống như vụ nổ Cầu Kerch, các cuộc tấn công phá hoại đường ống Nord Stream 1 và 2 là một hành động tinh vi chắc chắn có sự góp phần của các thiết bị dưới nước hoặc thợ lặn chuyên nghiệp.

SeaFox, chẳng hạn, có thể được phóng từ một tàu nổi bao gồm cả các tàu bom phòng nhanh (RIB) thường được Hải quân Hoa Kỳ SEALs sử dụng. Người Anh, người Đức, người Thụy Điển, người Đan Mạch, người Ba Lan và những người khác cũng có hệ thống tương tự; ngay cả người Ukraine cũng có người nhái.

Vì không có bất kỳ kẻ phá hoại nào ở xung quanh để chứng kiến các vụ nổ, các thiết bị được dùng cho cả hai cuộc tấn công phải được xếp đặt trước đó, được trang bị thiết bị thời

gian hoặc có khả năng nhận tín hiệu từ xa. Điều đó cho thấy khả năng lập kế hoạch đáng kể và công nghệ tiên tiến được thực hiện bởi các nhà khai thác có kinh nghiệm.

Một máy bay chống tàu ngầm P-8 của Hải quân Hoa Kỳ đã bay từ Trạm Hàng không Hải quân Keflavik qua khu vực vụ nổ vào lúc 3 giờ sáng, giờ địa phương vào ngày xảy ra vụ nổ. Máy bay đã tiến đến Ba Lan, nơi nó được tiếp nhiên liệu bằng máy bay C-130. Nó quay trở lại Bornholm lúc 4:44 sáng.

Theo dữ liệu theo dõi, nó đã thực hiện một số vòng quanh khu vực và sau đó bay về phía khu vực Kaliningrad của Nga. Dữ liệu cũng cho biết không có chuyến bay nào trong khoảng thời gian từ 5:39 sáng đến 8:20 sáng theo giờ địa phương, hay có thể do bộ phát đáp của P-8 đã bị tắt.

Hải quân Hoa Kỳ thừa nhận chuyến bay vượt biển đầu tiên ở Bornholm là một nhiệm vụ bình thường và không liên quan gì đến đường ống. Nhưng ai đã thực hiện các cuộc tấn công, vẫn chưa rõ ràng, họ đã tung ra các cuộc tấn công với sự bí mật tối đa.

Tổng thống Nga Vladimir Putin tuyên bố đây là hoạt động của “Anglo-Saxons” (có nghĩa là Mỹ và Anh). Người Nga phàn nàn rằng họ đã cố tình bị loại khỏi cuộc điều tra do Thụy Điển điều hành, mặc dù người Thụy Điển đã mời Mỹ tham gia. Thụy Điển cũng đã loại người Đức và người Đan Mạch khỏi cuộc điều tra chung đã được lên kế hoạch, với lý do “giữ bí mật”.

Như các vụ nổ Cầu Kerch và ống dẫn Nord cho thấy, chiến tranh bằng các phương tiện khác liên quan đến các hoạt động bí mật với kỹ năng tổ chức và công nghệ hiện đang được tiến hành. Và rất ít quốc gia có kinh nghiệm, tài nguyên và năng lực, bao gồm cả kỹ năng tổ chức, để quản lý và phát động thành công các cuộc tấn công tương tự.

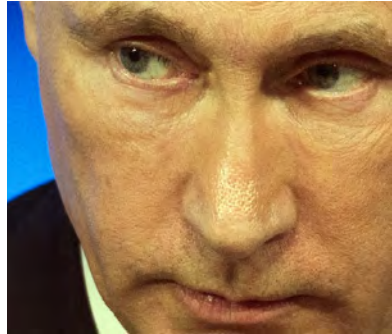
Hoàng Đình Khuê, K16, lược dịch

Putin, Giờ Tuyệt Vọng

Ngô Nhân Dụng:

Vladimir Putin muốn chứng tỏ mình còn mạnh, quân Nga còn mạnh, vũ khí còn nhiều, sẽ chiến thắng ở Ukraine. Nhưng ông hành động như một người đang tuyệt vọng. Trong khi đó, chính phủ Ukraine tính toán lợi hại, khi tiến khi lui, không phạm tài nguyên và nhân lực của một nước nhỏ. Vụ phá cây cầu Kerch và phản ứng của ông Putin cho thấy bên nào đang thắng thế.

Cây cầu Kerch nối bán đảo Crimea với nước Nga là một điểm chiến lược. Hầu hết vũ khí quân đội từ Nga tiếp tế cho mặt trận Kherson phía Nam Ukraine được chuyển qua cầu này. Vụ phá cầu không tốn kém bao nhiêu. Chỉ cần làm nổ một chiếc xe tải, đúng lúc mấy toa xe lửa chở bom đạn đi trên đường sắt song hành. Tình báo quân đội Ukraine đã tính toán kỹ, phí tổn không bao nhiêu nhưng hậu quả rất lớn.

Nhưng phản ứng trả đũa của ông Putin thì hoàn toàn vì nóng nảy, không tính toán. Hai ngày sau, ông phóng hơn 100

hỏa tiễn xuống những khu dân cư, công viên, vườn trẻ trong hàng chục thành phố. Mỗi hỏa tiễn lớn trị giá mười triệu đô la Mỹ. Dùng số vũ khí tốn hàng trăm triệu đến hàng tỷ mỹ kim mà không đánh phá một mục tiêu quân sự nào, chỉ làm chết 26 thường dân. Kết quả, chính phủ Ukraine không sợ hãi, mà ngược lại dân Ukraine càng quyết chiến đấu hơn. Ông Mykhailo Podolyak, cố vấn của tổng thống Volodymyr Zelensky nói với nhà báo The Washington Post: Phản công không ngưng nghỉ, không thỏa hiệp với quân xâm lăng, không hòa đàm trước khi quân Nga rút hết khỏi các vùng đã chiếm, kể cả Crimea.

Ông Putin có vẻ như đang tuyệt vọng, phải dùng đến những vốn liếng cuối cùng của mình; nghề bài bạc gọi là “đánh cạn láng.”

Thứ nhất là nhân sự. Ông Putin ra lệnh động viên một phần, gọi lính trừ bị trở lại quân đội, để tăng thêm 300,000 quân. Trong hai ngày, hàng trăm ngàn thanh niên Nga bỏ chạy qua các nước chung quanh để trốn lính. Một tuần sau, con số lên tới 370,000 người. Phần lớn đó là những thanh niên có học, chuyên viên tin học, có thể sinh sống ở bất cứ nước nào, và họ sẽ không cần tính chuyện trở về Nga nếu không có tự do. Có đám thanh niên con nhà khá giả, đã vượt biển bằng du thuyền, qua Nam Hàn xin tị nạn.

Theo hãng tin của Nga Mediazona, được Reuters thuật lại, quân đội của ông Putin đi bắt lính ở những quán ăn và quán trọ từ thiện, phần lớn là những người lao động từ miền quê lên làm việc trong thành phố.

Nhật báo Daily Mail, kể chuyện nhiều người “vô gia cư” bị bắt lính trong khi đang đứng chờ lãnh thức ăn miễn phí. Cảnh sát đến, nắm cổ áo mấy người đang xếp hàng, kéo ra ngoài, đẩy lên xe buýt, đưa tới trại tuyển mộ, thế là họ được tòng quân! Sau đó, theo tờ báo, có 50 người được thả cho về vì không đủ sức khỏe, trên 45 tuổi, người không giấy tờ thì bị bắt giam.

Sau người đến vũ khí. Gần đây ông Putin đã sử dụng tới những hỏa tiễn, xe tăng và đại pháo thuộc loại cũ chất trong kho từ thời chiến tranh lạnh. Cẩm vận kinh tế khiến các cơ xưởng chế tạo vũ khí của chính phủ Nga không thể hoạt động đều đặn vì thiếu chất bán dẫn.

Trong các cuộc tập kích để trả thù vụ phá cầu Kerch, ngay từ sáng sớm ông Putin cho sử dụng tất cả những thứ gì có trong tay, trong đó có hỏa tiễn phòng không S-300 được cải tiến, hoặc Kalibr, loại hỏa tiễn bán ngang (cruise), hoặc máy bay không người lái kamikaze mua của Iran, đồng loạt tấn công, không cần nhắm vào mục tiêu quân sự nào cả. Nhưng

đây lại là một cơ hội cho lực lượng phòng không Ukraine tập luyện. Trung bình, họ bắn phá được một nửa số hỏa tiễn Nga phóng tới.

Phóng hỏa tiễn tàn phá các khu dân cư không làm cho người Ukraine giảm tinh thần chiến đấu. Người ta đã so sánh với những cuộc oanh tạc London của Đức Quốc Xã, thời Thế Chiến thứ hai; hậu quả là dân Anh quyết tâm chiến đấu hơn.

Dân Ukraine có thể nhìn thấy Putin đang lúng túng, chỉ tìm cách phá hoại cho hả giận mà không biết phải làm gì khác. Không những thế, ông Putin còn tạo cơ hội cho chính phủ Ukraine kêu gọi các nước viện trợ thêm vũ khí phòng không. Chính phủ Đức đã gửi ngay một hệ thống phòng không Iris-T đủ để bảo vệ thủ đô Kyiv. Chính phủ Mỹ cũng gửi thêm các giàn phóng hỏa tiễn chống máy bay NASAM. Ông Putin chỉ giúp cho quân đội Ukraine mạnh hơn. Đổi lại, ông có dịp chiếu trên ti vi Nga cảnh đánh phá các thành phố Ukraine; phe “Điều hâu” ở Nga tỏ ra thỏa mãn.

So sánh hai hành động chiến tranh, vụ Ukraine phá cầu Kerch và cuộc không tập vũ bão của Nga, có thể hiểu tại sao Ukraine sẽ thắng và Nga sẽ thất bại. Quân Ukraine nghiên cứu cẩn thận vai trò chiến lược của cây cầu đối với cuộc chiến trong vùng Kherson, rồi quyết định tấn công với những vũ khí ít tốn kém nhất. Mọi việc được thi hành trọn vẹn, hoàn hảo đúng kế hoạch. Ngược lại, Putin dùng những hỏa tiễn tầm xa rất đắt tiền, hoàn toàn chỉ tàn phá mà không đạt được lợi thế quân sự nào; không làm cho đối thủ sợ hãi mà còn khiến họ quyết chiến hơn.

Vụ oanh tạc trả đũa của ông Putin diễn ra vào đầu tuần lễ, đến cuối tuần thì bộ trưởng Quốc phòng các nước trong khối NATO họp ở Bruxelles, có thêm vài chục nước khác được tham dự. Tất cả đều hứa hẹn sẽ viện trợ thêm vũ khí cho Ukraine, đặc biệt là hệ thống phòng không.

Ông Vladimir Putin hiểu lầm dân tộc Ukraine ngay từ trước khi mở cuộc xâm lăng. Sau gần 8 tháng ông vẫn không hiểu gì hơn, những sai lầm chồng chất lên nhau. Ông đang bị đẩy vào chân tường, cuối cùng sẽ thất bại.

LÒNG SON GỬI TẠM GIỮA ĐẤT TRỜI

Một người áo lính nhẵn miếng vá
Xà lỏn phát phơ miếng vải thô
Bata hở miệng, chân rướm máu
Đầu đội nắng, sương, gió, sông, hồ.

Người khác ngâm mình bơi, móc đất
Đưa lưng cho nắng đốt cháy da
Khổ sai như tù trong ngục thất
Lao động cả ngày. Đói như ma!

Quê hương tan tác. Đòi thay đổi
nhưng trong gian khó vẫn là Ta!
Vùng “kinh tế mới” chờ đêm tối
hút thuốc lào, nghe nhạc...Mozart!

Mời nhau một chén trà đậm bạc
Nhắc khế chuyện xưa để gương vui
Dãi nắng, dầm mưa. Đâu thấy khác!
Nhớ bóng chinh y mới bụi ngùi!

Dâu bể chỉ là dòng thế sự
Thành, bại xem như nước đầy, vơi
Đòi người ai chẳng qua hưng, phế?
Lòng son gửi tạm giữa Đất, Trời!

HUY VẤN

(Kinh Bo Bo, Xã Bình Thành)
Mộc Hóa, 15-08-1978)